

๑๑๕๕ - ๑๑/๖๓

บทละครวิทยุ

เรื่อง

"วิญญาณพยาบาล"

ของ สก กรุณะโรหิต

แสดงทางวิทยุกระจายเสียงทหารสื่อสาร วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๔๘๔

เวลา ..... น

(คนตรี)

.....

บรรยาย

ในรอบนี้ คณะภกาวัลลี ขอเสนอท่านด้วยบทละครเรื่อง "วิญญาณพยาบาล" บทประพันธ์ของ สก กรุณะโรหิต "วิญญาณพยาบาล" เป็นเรื่องเกี่ยวกับคดีฆาตกรรม ซึ่งได้เกิดขึ้นในที่สุดท้ายของสงครามโลกครั้งที่ ๒ สก กรุณะโรหิต ได้เขียนเรื่องชีวิตจริงในโลกที่เขากำลังอาศัยอยู่มาแล้ว หลายเรื่อง แต่เรื่องนี้ เขาเปลี่ยนแนวความคิดใหม่หมด เขาคิดถึงโลกใหม่ที่เขารู้จัก แต่ก็จะต้องรู้จักเมื่อเขาได้สิ้นชีวิตไปแล้ว เขาใคร่อยากรองความคิดของเขาเองเป็นคดีฆาตกรรมลึกลับซึ่งยากที่จะเกิดขึ้นได้ ในธรรมชาติวิสัย บุรุษคนหนึ่งได้ฆ่าตัวของเขาเอง ด้วยปืนในมือของเขาเอง, แต่เขาสามารถทิ้งศพของเขาเองไว้ควายภาคแดนที่เขาสนใจให้เกิดซึ่งเป็นพยานสามารถทำให้ศาลและคนทุกคนที่ได้เห็น ปลงใจเชื่อว่าเป็นการฆาตกรรม, ไม่ใช่อัตวินิบาตกรรม ความตายอันประหลาดของบุรุษผู้นี้ ได้ส่งผลสะท้อนไปถึงชีวิตคนอื่นสองชีวิต โดยที่ความยุติธรรมของกฎหมายก็ไม่อาจจะช่วยอะไรได้ อัตวินิบาตกรรมปลาคเรื่องนี้ อาจจะยังไม่เคยเกิดขึ้นเลยในโลกนี้, แต่ในโลกอีกโลกหนึ่ง ซึ่งผู้แต่งและผู้ฟังยังไม่เคยได้พบเห็น ใครจะกล้ายืนยันได้ว่า เหตุการณ์อันมหัศจรรย์นี้ จะเกิดขึ้นไม่ได้.

(คนตรี....)

บทละครวิทยุ วิทยุกระจายเสียง ทหารสื่อสาร

..... แสดงเป็น .....
..... " " .....
..... " " .....
..... " " .....
..... " " .....

ลัทธิ ศาสนา ยาน   กำกับการแสดง
ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง   กำกับคนตรี
..... กำกับเสียง.

คณะภกาวัลลีจะเริ่มเรื่อง "วิญญาณพยาบาล" ของ สก กรุณะโรหิต ณ บัดนี้.

บทละคร วิทยุ

เรื่อง

วิญญาณพยายาม

.....
(เสียง.- เสียงกระดิ่งประตูกิ่งกรวยาวติด ๆ กัน ๔-๕ ครั้ง แต่ก็ยังคงเงียบอยู่ เสียงกระดิ่งก็รวท้อไป สลับกับเสียงเคาะประตู เสียงนี้ให้ทำติดต่อกัน เว้นระยะ สิบหนึ่งองวินาที การทำเสียงให้ทำอย่างนี้ผู้ฟังรู้ว่าถูกกริ่งและเคาะประตูมีความรีบร้อนกระวนกระวายมาก

ต่อจากนั้น ก็มีเสียงดี ทำวิ่งมาที่ประตู แล้วก็มีเสียงถลอกตอนเปิดประตู)

ยวนใจ
แป่ว

ไม่มีใครอยู่เลยหรือหนู คุณช่วยสิริอยู่ไหมจะ
ตามอยู่ในสวนหลังบ้านครับ เชิญนั่งถอนครับ ผมจะไปตาม
(เสียงดีทำ เสียงเก้าอี้เคลื่อน)

ยวนใจ

(บนเบา ๆ) วันสุดท้าย....คืนวันนี้ เวลาสองยาม...นี่เราจะทำอย่างไรกัน
แต่ผมไม่น่าเชื่อเลยว่าวิทยาจะมา (ถอนใจใหญ่) คุณช่วยสิริอาจจะช่วยเราได้
ครับ

(เสียงประตูห้องเปิด เสียงดีทำ)

ช่วยสิริ
ยวนใจ

ขอประทานโทษ ผมมีไปอยู่เสียที่หลังบ้าน เชิญครับ- เชิญตามสบาย
ดิฉันขอประทานโทษค่ะ ที่มารบกวน ความจริงดิฉันไม่อยากจะมาเลย
แต่ผมทนความกระวนกระวายใจไม่ได้ค่ะ

ช่วยสิริ
ยวนใจ

ผมยินดีครับ ถ้าจะช่วยอะไรได้บ้าง
คุณช่วยสิริมีธุระไหมคะ วันนี้

ช่วยสิริ

เปล่าครับ- ผมว่าง เมื่อกี้ก็กำลังเพลินอยู่กับกล้วยไม้ โปรดเล่าธุระ
ของคุณตามสบายเถอะครับ ไม่ต้องเป็นห่วงผม

ยวนใจ

บ่ายวันนี้เราจะไปจัดการ ห้างศพที่วัดที่วัดค่ะ ตรงนี้จะทำบุญครบรอบ
ปีที่สี่วิทย์ตาย ดิฉันก็พยายามที่จะไม่เชื่อค่ะ แต่พอถึงวันสุดท้ายเข้า
จริงๆ ใจก็ซัดไม่ตี เลยต้องมาหาคุณ

ช่วยสิริ

เท่าที่ผมทราบเดา ๆ จากท่านเจ้าคุณ เห็นว่าวันนี้เป็นวันที่คุณวิทย์
ไว้ว่าจะกลับมาไม่ใช่หรือครับ

ยวนใจ

คะ วันนี้ แค่เป็นไปโคหรือคะ ที่คนซึ่งตายไปแล้วจะกลับมาอีก คิดมันไม่เชื่อเลย
ที่วิทย์อาจพูดในเวลาคุณคิดถึงก็ได้ เพราะตอนที่บังตัวตาย คุณ มีสติอารมณ์
เดือนลดหยดอย่างแปลกประหลาด พูจากเพดานถึงโลกใหม่ที่มีแต่ความสงบ เย็นรม
เย็น ที่วิทย์บอกไว้ให้เวลาอีก ๑ ปี เมื่อถึง ๑ ปีหลังจากที่วิทย์ตาย ที่วิทย์
ก็จะมารับคุณไปอยู่ในโลกใหม่แห่งนี้ คุณเป็น เรื่องนิทานมากกว่านะคะ คิด
เชื่อว่าที่วิทย์คงจะ เสียสติตอนที่บังตัวตายแล้วก็ได้เลยพูดออกมาอย่างไมรูตัว
ตลอดเวลา ๑ ปีนี้ คิดมันไม่ใคร่เชื่อถึงลดหยดค่าของวิทย์หรอกคะ เพราะคิดว่า
คงจะพูดออกมาตามอารมณ์ที่ขาดสติ แต่พอถึงวันครบรอบปีเขาจริง ๆ คิดมันก็
รู้สึกว่ามีอำนาจอะไรบางอย่างเขามาครอบงำจิตใจจนทำให้หัวไหนหวาดสยอง
ไปหมด คิดมันไม่กล้านั่งหรือนอนอยู่ในห้องคนเดียว ต้องหาคนมาเป็นเพื่อน
ในใจกลัวมากขึ้นทุกทีว่าวิทย์จะมา คิดมันไม่ใช่คนกลัวผีหรอกคะ แต่มันยังฝัง
ไม่ทราบ บอกไม่ลดคะ มันให้วิทย์มาไปหมด คิดมันคิดว่าคิดมันอาจจะเสีย
สติอย่างวิทย์ก็ได้

ชัยศิริ

สองยามคืนนี้ใช้ไหมครับ ที่คุณวิทย์ว่าจะมา

ยวนใจ

คะ สองยามคืนนี้

ชัยศิริ

เวลานี้ก็จวนเก้าโมงเขาแล้ว เรายังมีเวลาเหลืออีกประมาณ ๑ ชั่วโมง
แล้วเป็นวันนี้คุณจะไปวัดไหมหรือครับ

ยวนใจ

คะ คุณจะไปเสาชิงช้าที่วิทย์ออกจากที่บรรจุ เพื่อจะเข้าไปตั้งท่าบุญที่ท่าดา
บางที่ถ้าผมมีเวลาผมจะไปวัดคุยกับคุณในวันนี้ แต่อย่างไรก็ตาม คืนนี้
ผมขออนุญาตไปอยู่เป็นเพื่อนคุณตามที่คุณมีความประสงค์เช่นนั้น

ชัยศิริ

ยวนใจ

คิดมันชอบคุณมากที่เคียวคะ คิดมันมาหาก็คือจะขอรองในคุณชัยศิริกรุณาไปที่บ้าน
ผมจะชอนั่งอยู่ในห้องรับแขกจนถึงสองยาม ผมเชื่อว่าผมมีกำลังใจดี และกำลัง
ใจของผมคงจะ ช่วยเหลือเหตุการณ์ขึ้น ผมว่าไม่มีอะไรหรอกครับ มันเป็นเรื่องของ
"ขวัญ" คนเราอาจตายโคได้เสียขวัญ ผมเคยมีเพื่อนที่ตกลงตายเพราะความตกใจ
อย่างสุดขีด คนเราอาจฆ่าตัวเองได้ด้วยตัวของเราเอง ทุกวันนี้เราอยู่โดย
การคุ้มครอง ถ้าวันใดเราคุ้มครองไม่ได้ วันนั้นเราก็เปิดช่องให้อะไรก็ตามอะไรเข้ามา
หลอกหลอนเราจนอาจเป็นฆาตกรหรืออาจตายไปจริงก็ได้ มันอยู่ที่สติและกำลังใจครับ
ไปรกละยาวักไปเลย ในโลกนี้ไม่มีอะไรจะมาข่มเหงกำลังใจของเราได้ กำลังใจ

ชัยศิริ

— เป็นนายของตัวเราและถ่านี

มากพอ ก็อาจเป็นนายของคนอื่นได้อีกด้วย ขอให้คุณจงเชื่อตัวของคุณ - จง
เชื่อว่า จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นเป็นอันขาด.

ยวนใจ
ชัยศิริ

คะ , คิดฉันจะพยายาม แต่คุณไม่มีทางอื่นจะช่วยอีกหรือคะ?
อาจจะมีการรับ แต่ -- เออ --- ผมไม่ทราบว่าคุณจะรังเกียจไหม ถ้าผมจะขอ
ทราบเรื่องของคุณสักเล็กน้อย

ยวนใจ
ชัยศิริ

อ้อ, ไชยคะ
คดีที่เกี่ยวข้อง บางทีจะทำให้ผมแลเห็นช่องทางถนัดขึ้นอีก
คิดฉันจะเริ่มเรื่องตั้งแต่สมัยเด็ก เพราะเรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงปีสองปี

ยวนใจ
ชัยศิริ

ผมต้องการรายละเอียด ค่ะแล้วครับ---ไปรคเล่าต่อไป

ยวนใจ

เรื่องของคุณถ้าจะมองกันเฉิน ๆ ก็เป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมจรรยา แต่คิดฉันไม่
กลัวคะ เพราะใจจริงของดิฉันมิใช่เป็นเช่นนั้น ดิฉันยังเชื่อมั่นในความจริง
และความยุติธรรมว่าควรจะได้รับความคิดเห็นจากผู้อื่นบ้าง ถ้าแม่เขาทราบความ
จริงซึ่งน้อยคนที่จะทราบ ดิฉันแต่งงานกับพิวทีย์เมื่อ ๕ ปีมาแล้ว การแต่งงาน
ของคุณเป็นการแต่งงานที่ขาดความยินยอมในส่วนตัวดิฉัน พิวทีย์ เขารักดิฉัน
ข้างเดียว ความรักของเขารุนแรงเหมือนความหึงหวง ที่เขารู้สึกในตัวดิฉัน เมื่อ
เราได้แต่งงานกันแล้ว พิวทีย์รักดิฉันอย่างที่เขารักปิ่นลาสัตว์ หรือรักนกขุนทอง
ที่เขาเลี้ยงไว้ในกรง ความรักของเราเป็นความรักที่ต้องการเป็นเจ้าของ
ต้องการมีสิทธิเด็ดขาดในสิ่งที่ เป็นของเขาแล้ว เขาไม่มีความเห็นใจ ไม่มี
ความเสียสละอย่างผู้ซึ่งรู้จักค่าและความหมายของความรักควรมี พิวทีย์เป็น
คนเห็นแก่ตัวและเมื่อต้องการจะเอาอะไรก็ต้องการทางเอามาให้จนได้ เขาต้องการ
การตัวดิฉัน เขารู้สึกว่าดิฉันไม่ใคร่รักเขา แต่เขาก็พยายามเขาหาผู้ใหญ่ และ
เอาผู้ใหญ่เป็นเครื่องมือ ในที่สุด เขาก็ลากตัวดิฉันไปแต่งงานจนได้ ซึ่ง
ดิฉันก็รู้สึกวุ่นวายใจ นึกต่อตัวเองที่ปล่อยให้เขาทำเช่นนั้น.

เป็นคน

ในชีวิตของดิฉันมีผู้ชายอยู่คนหนึ่งคะ ดิฉันรักเขามากและเขาก็รักดิฉัน
มาก แต่เราไม่เข้าใจกันเลย เราไม่รู้ว่าเรารักกัน ชายผู้นี้ คือ วิสูตร
เป็นคนขี้ขลาดขี้หว้อ ไม่กล้าอาปากบอกความรู้สึก เพราะคุณหญิงไม่เป็น เขา
ไม่เชื่อว่าดิฉันมีใจตรงกับเขา เมื่อไม่เชื่อก็ไม่ทดลอง และเมื่อไม่ทดลองก็ไม่
มีทางจะเข้าใจกันได้ ความขลาดของเขาทำให้เขาต้องเสียดิฉันไป ซึ่งเป็น
ความผิดหวังของเราอย่างร้ายกาจ.

พิวทีย์กับดิฉันอยู่ด้วยกันได้ประมาณปีกว่า เจ้าคุณวิสูตร บิดาของพิวทีย์
ก็ส่งเขาไปประเทศอังกฤษเพื่อการศึกษา ขณะนั้น บังเอิญสงครามในยุโรป
เกิดทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น แล้วต่อมาเกิดสงครามแปซิฟิกด้วย พิวทีย์ตกค้าง

อยู่ในยุโรป ไม่สามารถจะกลับมาเมืองไทยได้ เราต้องจากกัน ๕ ปี เต็ม โดยที่ไม่อาจติดต่อกันได้เลยในตอนนั้นแหละคะ วิสูตรก็เข้ามาคลุกคลีกับคินอีก คุณควรจะทราบไว้ควยนะคะว่า วิสูตรเป็นเพื่อนกับวิทยามาตั้งแต่เด็กเล็ก ๆ และวิสูตรกับคินก็รู้จักกันมาตั้งแต่เป็นเด็กเหมือนกัน เราสามคนนับใจว่า ไทเคยเล่นหัวควยกันมาตั้งแต่ปดเขาวัววัย เพราะฉะนั้น ความสัมพันธ์ทางความเป็นเพื่อนจึงมีอยู่เป็นทุนเดิม ทำให้เราติดต่อกันได้ทุกโอกาส เมื่อที่วิทยไปติดอยู่ใน อังกฤษ วิสูตรเห็นคินเหงาก็มาเยี่ยมเยียนและคลุกคลีรวมอยู่ด้วย เขาไม่มีเจตนาอะไรเลยคะ นอกจากจะช่วยให้คินหายเหงาเท่านั้น แต่คนเราเมื่อมีความจริงใจอยู่แล้ว ก็ยอมไม่สามารถจะปิดบังความจริงใจนั้นไว้ได้ เมื่อเราไคคลุกคลีกันมากขึ้น ในที่สุด วันหนึ่งความในใจของเราก็เปิดเผยออกมา ทางคนทางรู้สึกว่ามีจิตใจตรงกันมานานแล้ว เรารู้สึกว่า เป็นเคราะห์กรรมเหลือเกินที่มาเปิดเผยความในใจเอาในขณะนี้ ซึ่งเป็นการสายอย่างที่จะช่วยอะไรไม่ได้เสียแล้ว เราเศร้ามากคะ เราไคพยายามที่จะไม่พบกันเพื่อตัดความยุ่งยากที่จะเกิดขึ้น แต่ยิ่งพยายามก็เหมือนยิ่งยุ เราก็ติดต่อกันเรื่อยมา จนกระทั่งญาติมิตรเริ่มสงสัยว่า คินไม่อยากจะช่วยอะไรได้เลย วิสูตรก็เช่นเดียวกัน มันเป็นเรื่องของความดีจริงใจ---เรื่องของธรรมชาติชีวิต---เรื่องของเลือดเนื้อ--- เราปล่อยให้โชคกรรมพาเราไปตามทางของมัน วิสูตรตอนนี้ดูเหมือนจะทนความแรงแห่งความรักไม่ได้ เขาแรงแกร่งให้คินหาวิธีแต่งงานกับเขาเสีย เขาไม่สามารถจะทนทำดึบ ๆ ลอ ๆ อยู่อีกได้ คินมองไม่เห็นหนทางจึงเป็นฝ่ายตัดคานเขาอยู่ตลอดเวลา วันหนึ่ง วิสูตรมาหาคินที่บ้าน เราเลียงกันเรื่องแต่งงาน ซึ่งทำให้เราต่างคนก็ต่างไม่สบายใจ.

(คนตรี.....)

วิสูตร

ฉันไม่สามารถจะทนต่อสภาพอย่างนี้ต่อไปได้อีกแล้ว ยวนใจ ฉันเป็นคนเกลียดการกระทำดึบ ๆ ลอ ๆ อย่างที่เราทำกันอยู่นี้ มันเป็นเรื่องให้คนอื่นเขาตัดสินินหาได้ ฉันต้องการให้มันเกิดขาดลงไปเสียที่ ชีวิตอย่างนี้ เราไม่มีเสียเลยจะดีกว่า

ยวนใจ

โฮ, +++++วิสูตร----คุณก็ควรจะให้ใจไคที่ว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่เราจะแต่งงานกัน สังคมเขาจะอนุญาตหรือคะ? เราจะเอมหนาไปวางไว้ที่ไหน? ใคร ๆ เขารักกันว่าคินยังเป็นเมียของวิทย แล้วที่วิทยก็ยังอยู่ในอังกฤษ จะกลับมาเมื่อไรก็ไม่รู้ สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้/ ให้คินหมดหนทางจะช่วยอะไรได้ ถ้าไม่มีวิทย ---ถ้าไม่มีคนคอยนั่งคา นินทา ---ปานนี้คินก็ไปอยู่กับคุณเสียนานแล้ว

วิสูตร: ฉันก็มองเห็นความลำบากที่เราจะต้องฝ่า แต่ชีวิตทุกวันนี้มันสิ้นเปลืองเกิน เราจะ
อยาก: ตยวันตายพรุ่งนี้ไม่มีใครจะรู้ใครเลย กรุงเทพฯ ถูกบีบ ๒๔ บอมบ์ทุกวัน ฉันยังไม่
อยากตายนอกจากจะใคร่เธอมาแล้ว เธอจะไม่ฉันรออีกทีปี ฉันว่า ฉันอาจถูกระ
เบิดตายเสียก่อนก็ไ้กว่าเธอจะตกลงใจใคร่

ยวนใจ: มันมันก็แล้วแต่โชคกรรม เราช่วยอะไรไม่ไ้ใคระ วิสูตร
วิสูตร: หมายความว่า เธอจะรอให้วิทยากลับมาเสียก่อนหรือ เธอจึงจะจัดการหย่าขาด
จากเขา

ยวนใจ: ก็ถ้าไม่รอจะให้คิดฉันทำอะไร

วิสูตร: เธอหรือว่าเมื่อไรเขาจะกลับมา

ยวนใจ: (อึ้ง) คิดฉันก็ตอบไม่ไ้

วิสูตร: อาจ, ---แล้วเธอจะรอหรือ--- รอสิ่งที่ไม่ไ้ใคร

ยวนใจ: โห + วิสูตร คิดฉันไม่มีทางจริง ๆ ถ้าคุณรักฉันคุณก็ควรรอ

วิสูตร: ฉันรักเธอ ฉันรักเธอมากไปจนรอไม่ไ้ - รอไม่ไหวจริง ๆ รอคนที่ไม่รู้ว่าจะอีกกี่ปีจะ
จะมานี่ฉันรอไม่ไ้

ยวนใจ: คิดฉันอยากจะทำคุณ คุณก็ฉลาดจนเกินไป ถ้าตอนนั้นเรารู้ว่าเรารักกัน ก็ฉันก็ควร
คิดรนอย่างสุดกำลังที่จะไม่แต่งงานกับพี่วิทย คุณรู้ที่ว่าคิดฉันไม่ไ้ใคร่เขาเลย

วิสูตร: ฉันรู้จักผู้หญิงน้อยไป - ยวนใจ ง ฉันไม่คิดว่าเธอจะรักฉัน แล้วฉันก็ฉลาดจนเกินไปที่
จะสารภาพกับเธอ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ฉันกล้าแล้ว ฉันเลิกฉลาดเสียแล้ว ความฉลาดไ้ปล้น
ชีวิตฉันไปเกือบหมด ฉันจะต้องเอาชีวิตของฉันกลับมา ฉันจะต้องแต่งงานกับเธอให้
จงใจ

ยวนใจ: เราจะคงไ้แต่งงานกันแน่นอนคะ วิสูตร แต่เราคงรอให้พี่วิทยกลับมาจัดการหย่า
ขาดจากกันเสียก่อน

คนตรี

ยวนใจ: วิสูตรกับคิดฉันนั่งพูดกันถึง เรื่องของเราต่อไปอีกนาน จนกระทั่งเกิดสัญญาณภัยทางอากาศ
ขึ้น ปี ๒๔ ฝูงเบอเรือเข้ามาโจมตีพระนคร ลูกกระเบิดหลายสิบลูกถูกระดมทิ้งลงมาใน
ค่ายลที่เราอยู่ บ้านคิดฉันหวัคหวักถูกระเบิด ในตรอกที่คิดฉันอยู่บ้านของถูกทำลายมาก
ผู้คนตายเกลื่อนกลาดน่าหวาดเสียวที่สุด อย่างไรก็ตาม โชคก็ช่วยให้เราไ้รอดชีวิตอยู่ต่อ
ไป แต่ไม่ใช่เพื่อจะอยู่ควยความสมหวัง - เราไม่ไ้พบความสมหวัง - เราไ้พบแต่
ความผิดหวังอย่างน่าหวาดเสียวใจที่สุด.

ในคอนคำวันนั้นเอง ก็เกิดเหตุปลาดขึ้นในบ้าน ระหว่างสี่สองกับสี่สี่ได้มีคนขึ้นมารื้อคน
 ชาวของต่าง ๆ ในบ้านจนกระจุยกระจายไปหมด แต่ไม่มีใครรู้สึกตัวเลย จะว่าเพราะ
 เพลี้ยมาคอนหลบถูกระเบิดเมื่อคอนหัวคำก็ไม่ถนัดนัก เพราะการที่มีคนมากในบานหน้าต่างของจนกระ
 จุยกระจายทุกห้อง ไม่มียกเวนเช่นนี้ย่อมจะต้องมีเสียงดังพอที่จะปลุกให้คนตื่น แต่ทุก
 คนก็หลับเป็นตาย จะมีรู้ตัวบ้างก็เหมือนฝันไป เมื่อตื่นขึ้นขึ้นคอนเข้าก็เที่ยวสำรวจ
 คว้าจะมีอะไรหายไปบ้าง ปลาดเหลือเกินคะ ไม่มีอะไรหายไปเลยนอกจากกระคาย
 จกหมายสวนตัวของคิฉินม้วนหนึ่งที่คิฉินเก็บไว้ในเซฟ คิฉินตอบไม่ถูกว่าคนร้ายมุ่งหมาย
 อะไร มันเอาไปแควมวกระคาย สวนเงินและเครื่องแต่งตัวที่ใส่ไว้ในเซฟมันไม่แควมว
 เลย คิฉินงงไปหมด ที่นางงมากก็คือเซฟเปิดได้อย่างไรในเมื่อกุญแจเซฟขุกอยู่ที่คิฉิน
 ที่คิฉินนอนตลอดเวลา

หมออารีบเพื่อนบ้านซึ่งปลุกบ้านคิฉินอยู่กับบ้านเรา ได้มาเยี่ยมในคอนเช้า คุณหมอ
 เล่าว่าเมื่อคืนหลังจากที่กลับเข้านอน ระหว่างสี่สองกับสี่สามได้ออกมายืนอยู่ที่เฉลียง
 ซึ่งตรงกับห้องนอนของคุณพ่อ คุณหมอบัง เอื้อเห็นชายคนหนึ่ง เดินมาหยุดอยู่ที่โต๊ะเรือนต้นไม้
 ใตหน้าต่างห้องนอนของคุณพ่อ คุณหมอแลเห็นถนัด เพราะอยู่ห่างกันราว ๔๐ เมตรเท่านั้น
 ชายผู้นั้นยืนเก้งก้างอยู่ครู่หนึ่งก็ลอยขึ้นไปข้างบนเหมือนมีเชือกมารั้งเอาขึ้นไป คุณหมอ
 ยืนยันว่ามันสามารถลอยได้ เพราะแขนขาที่เหยียดตรง ไม่แสดงว่าเป็นหรือใครอะไรเลย คุณหมอรีบวิ่ง
 มาตบประตูเรียก เพราะสงสัยว่าชะโมยจะขึ้นบ้าน แต่เป็นการปลาดเหลือเกินที่
 ไม่มีใครในบ้านเราได้ยินเสียงหมอเรียกเลย คุณพ่อได้ไปเชิญท่านสารวัตรซึ่งชอบ
 พลกันมาทำการสอบสวน ท่านสารวัตรได้สอบถามคำให้การซึ่งอยู่เฉยๆในตอนก็ระหว่างที่
 สองกับสี่สี่ก็ไล่ความจากคำให้การคนหนึ่งที่ระหว่างสี่สองกับสี่สามได้เห็นชายคนหนึ่งใส่เสื้อ
 กางเกงกาฬก็ทั้งชุดเดินไปทางบ้านคิฉิน ที่ปลาดก็คือเขามีเสื้อกางเกงอยู่หน้าแสดง
 ว่าถูกขาคเจ็บที่ศีรษะ ตำรวจสอบถามไต่ความว่าเขาถูกระเบิดเมื่อคอนหัวคำ กำลังจะ
 เดินกลับไปเฝ้าของในบ้านเขาซึ่งถูกระเบิดอยู่ใกล้ ๆ นั้น ตำรวจเชื่อว่าเป็นคนใน
 คำลนั้นจึงปล่อยไป ตำรวจอีกคนหนึ่งเล่าวาราว ๆ สี่สี่ก็พบชายคนเดียวกันนี้เดินกลับ
 ออกไปจากตรอกบ้านคิฉินที่หน้ามีเสื้อกางเกงอยู่เช่นเดียวกัน แต่ในมือของเขา
 ถือม้วนกระคายม้วนหนึ่ง ตำรวจไม่คิดใจสงสัยก็ปล่อยให้ไป คิฉินใจหายวาบ เพราะ
 กระคายม้วนนั้นต้อง เป็นกระคายที่หายไปจากเซฟของคิฉินแน่นอน
 กระคายจกหมายสวนตัวนี้มีความสำคัญอะไรบางอย่างไหมครับ ?

ชัยศิริ

ยวนใจ
ชัยศิริ
ยวนใจ

ก็ - เออ - เป็นจดหมายโต้ตอบระหว่างศิษย์กับวิสุตรคะ
อ้อ - ผมพอจะเข้าใจ ไปรดเลาต่อไปเถิดครับ
เรื่องที่น่าปลาบปลื้มอีกเรื่องหนึ่งก็คือบ้านวิสุตรถูกชะโมยขึ้นตอนที่สี่กว่า ๆ วิสุตรหน้าคืน
มาหาศิษย์ บอกว่าบ้านเขาถูกคนกระจายหมด แต่ไม่มีอะไรหายเลย นอกจากจดหมาย
สี่หมวกปีกหนึ่งทีศิษย์เขียนถึงเขา เราต่างคนต่างไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนร้ายจึงเจาะจง
ชะโมยแต่จดหมายเราเขียนถึงกันเท่านั้น

ขณะที่เรานั่งคุยกันอยู่นี้ พี่วิทย์ก็ไฉไลเข้ามาอย่างไม่มีปี่มีกลอง คิฉินกับวิสุตรตกใจมาก
เพราะเขามาอย่างไม่มีกีดกัน วันนั้นเป็นวันอาทิตย์คะ จำได้ดี เพราะลูกกระเบิดตกวันเสาร์
ตอนค่ำขณะที่พี่วิทย์ไฉไลเขามานั้น เป็นเวลาประมาณ ๑๑ โมงครึ่ง ก็จวนจะเที่ยงแหละคะ
พี่วิทย์มีหน้าตาขมขื่นไม่ค่อยมีเลือดฝาด ชอบคาเขียวข้ำเหมือนคนออกนอกรบ แว
วคามีลักษณะปลาบปลื้มมากคือคุดและซุนชอบกล ดวงตาทั้งคู่ของเขาแหงนจากป่าศจากน้ำตา
หล่อเลี้ยง จึงทำให้มีลักษณะนากด้นนิกหนอย เขารับรอนมาก มีท่าทางพิรุขหลายอย่าง
เราเข้าใจว่าเขาเป็นพลร่มแนว ๕ ซึ่งระหว่างนั้น ฝ่ายสัมพันธมิตรส่งมากกระโดดลงใน
เมืองไทยบ่อย ๆ วิสุตรกับศิษย์ตกใจถึงกับยืนตะลึง

คนตรี

ยวนใจ
วิทยา
วิทยา
วิสุตร
วิทยา
ยวนใจ
วิทยา
ยวนใจ
วิทยา
วิสุตร
วิทยา
ยวนใจ
วิทยา

พี่วิทย์ ? นี่พี่วิทย์หรือคะ ?
ตกใจหรือ ? จำตัวของเขาคือใครแล้วหรือ ? ยวนใจ ?
อ้อ บินมา.
แล้วมานแนวญี่ปุ่นเข้ามาได้อย่างไร ?
(หัวเราะ) ง่ายนิดเดียว กันกะโคตรมลงที่รังสิต แล้วก็ขึ้นรถไฟเข้ากรุงเทพฯ
ศิษย์จะไปบอกคุณพ่อนะคะ
ไมคอง พี่ไมคองการให้ใครรู้
อ้าว - ทำไมละคะ ?
พี่เข้ามาเป็นเรื่องลับ ขอให้ช่วยกันปิดปากหน่อย มันเกี่ยวกับชีวิตและความตาย
ชีวิตและความตาย อะไรนะวิทยา เรื่องอะไรกัน ?
อธิบายเลย เขาเป็นอันว่ากันเข้ามาสู่ระส่ำระสายที่สุดก็แล้วกัน แล้วก็แก่จะรู้เอง
วิสุตร แต่เวลานี้กันจะยังไม่พูดอะไร
กันมีอะไรจะช่วยใครบ้างไหม ?
(หัวเราะอย่างเยือกเย็น) ไมคอง - ชูระของกันคนเดียว ถ้าจะช่วยละก็อ มีอยู่วิธีหนึ่ง
คืออย่าพูด อย่าบอกให้ใครเป็นอันขาดว่ากันเข้ามาในเมืองไทย

ยวนใจ ชูระของพี่สำคัญมากเที่ยวหรือคะ ?
 วิทยา มาก + มากที่สุด มันเกี่ยวกับความตาย จำไว้ยวนใจ มันเกี่ยวกับความตาย
 นี้วิสูตร ก็ขอความช่วยเหลือสักอย่างจะได้ไหม ?
 วิสูตร ไคซี วิทยา บอกมาเถิด
 วิทยา ก็ต้องการปืนของแก ..... ที่แกกำลังพกอยู่นะแหละ
 วิสูตร ปืน - จะเอาไปทำไม ?
 วิทยา เถอะนะ อยาถามเลย ส่งมาเถิด มัน ดีแล้ว วางลงมาบนผ้าเช็ดหน้ามันไม่
 อยากจับ
 วิสูตร วิทยา บอกสักคำไคซีไหมว่า แกจะทำอะไร ?
 วิทยา บอกไม่ได้ มันเป็นเรื่องลับ
 วิสูตร แล้วทำไมถึงต้องเอาผ้าเช็ดหน้าห่อปืนเล่า ?
 วิทยา อยาถามเลย มันเป็นเรื่องของกัน นี้แน่ะ วิสูตร ขอโทษเถอะ แกกดดับไปก่อนได้
 กันมีชูระจะพบกับยวนใจสัก ๕ นาที แล้วกันจะตองรีบไปจากที่นี่โดยด่วน
 วิสูตร ไคซี - วิทยา (เสียงฝีเท้าเดิน)
 วิทยา นี่หรือยวนใจของพี่ ?
 ยวนใจ (อย่างหวาดเกรง) ทำไมเล่าคะ พี่วิทย์
 วิทยา (หัวเราะอย่างเยือกเย็น) ทำไมละหรือ เธอควรจะรู้ดี เราจากกันห้าปี แล้วเธอก็คิดถึง
 พี่บ้างหรือเปล่า ?
 ยวนใจ โห - ทำไมจะไม่คิดถึงคะ มันถึงพี่อยู่ทุกวัน อยากรู้พี่กลับมา
 วิทยา (หัวเราะอีก) ยิงมันหรือ ? ขอบใจที่เธอยังคิดถึงอยู่ นี้แน่ะ ยวนใจ เธอรักพี่หรือเปล่า?
 ยวนใจ (กิริยาระวาวใจ) โห- ทำไมจึงตองถามเลยคะ ?
 วิทยา พี่อยากฟังให้ชื่นใจเป็นครั้งสุดท้าย
 ยวนใจ ทำไมจึงตองเป็นครั้งสุดท้ายเล่าคะ ?
 วิทยา แล้วเธอจะรูเองว่าทำไมจึงเป็นครั้งสุดท้าย ตอบพี่ยวนใจ ว่าเธอรักพี่หรือเปล่า?
 ยวนใจ (ผืนใจ) รักคะ
 วิทยา (หัวเราะ) ขอบใจ รักของเธอ จะจริงหรือปลอมแต่ก็เป็นสิ่งที่พี่ชื่นใจเสมอ
 ที่รักเธอยวนใจ รักเธอเหลือเกิน รักยิ่งกว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ แต่ความรักของพี่
 มีราคาย่อยไปสำหรับเธอ
 ยวนใจ ทำไมพี่จึงพูดอย่างนั้นเล่าคะ
 วิทยา อ้อ พี่ยวนใจ ให้พี่พูดเถิด เพราะบางทีพี่นจากเย็นวันนี้ไปแล้ว เธอจะไม่ได้ยิน
 พี่พูดอีกเลย
 ยวนใจ พี่วิทย์
 วิทยา (เนน) จำไว้ว่า พี่นจากเย็นวันนี้แล้ว พี่จะไม่พูดอะไรอีก

ยวนใจ (ถามอย่างตกใจ) นี่พี่หมายความว่าอะไรคะ
 วิทยา (หัวเราะอย่างแค้น) พี่หมายความว่าพื้นเย็นวันนี้แล้ว เธอจะไม่ได้
 เห็นพี่อีก นี่ก็โหมง
 ยวนใจ จวนเที่ยงแล้วค่ะ
 วิทยา คี่แล้ว พี่จะกลับมาพบเธออีกครั้งหนึ่งก่อนอย่าค่าวันนี้ แล้วพี่ก็จะตาเธอไป
 ยวนใจ พี่วิทย์
 วิทยา (หัวเราะ) จำไว้ว่าพี่รักเธอ แต่ความรักของพี่มันไม่มีค่า พี่ไปละ
 ยวนใจ พี่จะไปไหนคะ
 วิทยา ไปขำมนุษย์สักคนหนึ่ง (หัวเราะก้องแล้วก็นลุนนต่นออกไป)
 ยวนใจ (วิ่งตามไปชะโงกที่ประตู) พี่วิทย์- พี่วิทย์ พี่จะไปไหน พี่วิทย์
 (เสียงวิทยาทัวร์เรอะคังก้อง)

ยวนใจ นี่แหละค่ะ พี่วิทย์ได้ทิ้งให้คิดนตกอยู่ในความตกใจและประหลาดใจ
 อย่างบอกไม่ถูก เขารู้ได้อย่างไรว่าคิดนไม่รักเขา เขาเข้ามาทำไม
 เขามาอย่างไร เขายืมปืนวิสูตรไปทำไม และจะไปฆ่าใคร เขาทิ้ง
 ให้คิดนตกอยู่ในความมืด แค่นั้นก็ถึงคำพูดที่ว่าเขากำลังจะไปฆ่าคน ๗
 หนึ่ง คิดนก็ใจหายวาบ คิดนนึกถึงวิสูตร สงสัยว่าพี่วิทย์อาจรู้เรื่อง
 ของเราก็คงได้ เขาเป็นคนถึงขั้นจืด เขาอาจไปฆ่าวิสูตรที่บ้านก็ได้ ความ
 สงหรณ์ใจเหล่านี้ทำให้คิดนรีบขึ้นรถไปบ้านวิสูตร ใจผยองเร็ว วิสูตรแปลกใจ
 เมื่อคิดนเต่าไทพียง เราสนทนากันด้วยความกระวนกระวายใจที่สุด
 มันบังเอิญเหลือเกินคะขณะที่วิสูตรยืนอยู่ชิดคิดนนั้น พี่วิทย์ก็โผล่เข้ามา
 ในห้องพอดี เขามาอย่างเงี้ยบกริบ ไม่กระบังตกกระตากอะไรเลย
 เราทั้งสองตกใจมาก รีบผละออกจากกัน พู้อะไรไม่ออกสักคำเดียว
 เพราะกิริยาอาการของเราใจฟองควเราหมกทุกอย่างว่าเรามีใจปฏิบัติ
 ค่อกันอย่างเพื่อนธรรมดา เรามีพิรุณอยู่เต็มท้ว
 (ดนตรี)

วิทยา (หัวเราะ) ขอโทษที่มาซัดจ้งหวะ เชิญถามสบายเถอะยวนใจ ที่หวังว่า
 คงจะไม่ละลาบละล้งจนเกินโยที่เข้ามาโดยไม่บอกให้รู้ตัว (หันไปทาง
 วิสูตร) ขอโทษนะวิสูตร ก็นเสียกิริยาไปหน่อย
 วิสูตร (ลุกขึ้น) วิทยา- ก็นพร้อมที่จะพูดกับแกให้เข้าใจ
 วิทยา อ้อ- เข้าใจคือ เข้าใจดีมานานแล้ว ออย่าวิตกเลยเรื่องทีก่นจะไม่เข้าใจ
 วิสูตร นิ่งลงก่อนวิทยา เราจะตกลงกันอย่างสุภาพบุรุษ
 วิทยา (หัวเราะ) สุภาพบุรุษหรือ (หัวเราะ) สุภาพบุรุษ- แต่มันไม่ใช่เรื่อง
 สลักสำคัญอะไรนี่ไม่ใช่อะไร มันเป็นแค่เรื่องละครของชีวิตจากหนึ่งเท่านั้น
 ก่นก็อายุมากพอแล้วทีจะเข้าใจ
 วิสูตร (เดินเข้ามาหา) ก่นเสียใจ---

วิทยา ไม่ต้องเสียใจ เราจะไม่เสียใจกับสิ่งที่เราทำลงไปแล้ว

วิสูตร ยากเหลือเกิน- วิทยา ที่แกจะเข้าใจกัน เรื่องมันช่วยอะไรไม่ได้เลย มันเป็นที่กระตือรือร้นมากกว่าอย่างอื่น แต่กันต้องการให้แกเข้าใจว่า ความผิดทั้งหมดเป็นของกันทั้งคู่เดียว กันเป็นคนก่อเรื่อง- สถานเรื่อง- คำเนินเรื่อง ยวนใจไม่ได้ทำผิดเลย ถ้าแกจะลงโทษ ก็ขอให้ลงโทษกันคนเดียว

วิทยา ยิงขึ้นหรือ- แกเบื่อกันก็มากนี่- วิสูตร ยวนใจเขาควร จะขอบใจแกที่รับผิดชอบคนเดียว ยวนใจ (อย่างองอาจ) คิดฉันเป็นคนผิดต่างหาก ลงโทษคิดฉันเถิด พี่วิษฐ์

วิทยา อ้อ- เขาก็รู้ตัวเหมือนกันหรือ ก็มาก- ยวนใจ เธอก็ไม่แพ้วิสูตรเลย

วิสูตร แกจะทำอย่างไรต่อไป

วิทยา (หัวเราะ) เปตา- กันไม่ต้องการจะทำอะไรแกหรือ วิสูตร เราเคยเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เด็ก

วิสูตร แต่กันได้ทำร้ายแกอย่างที่ยอภัยไม่ได้

วิทยา อ้อ- กันอภัยได้ เย็นใจเถอะว่ากันจะไม่ทำอะไรแกเลย ในโลกนี้มีพระเจ้า ทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้ชั่ว กันจะปล่อยให้พระเจ้าตัดสิน ส่วนกันจะไม่ยุ่งเกี่ยวอะไรด้วยทั้งสิ้น

วิสูตร แลหมายความว่ากระไร

วิทยา แล้วแกจะรู้อะไร วิสูตร ชีวิตของคนเรามีบาปมีกรรม เราเกิดมาทุกวันนี่ก็เพื่อจะใช้บาปกันเกิดมาด้วยความบังเอิญ มีโชคมี- ได้เมื่อยสวดย มีความสุขอย่างที่คนอื่นจะต้องดิ้นรน แต่กันมีบาป กันจึงต้องถูกคุณพ่อท่านส่งไปอังกฤษ แล้วสงครามก็ทำให้กันกลับมาไม่ได้ กันต้องเผชิญกับความทุกข์ยาก ผจญอันตรายจากสภาวะเปิดของพวกเยอรมัน ที่ร้ายที่สุดก็คือ ต้องเผชิญกับความคิดถึงบ้าน คิดถึงเมีย- คิดถึงทุกขณะลมหายใจ กันคิดถึงเมียอย่างไม่มีผัวคนไหนในโลกเขาคิดถึง กันรักเมียมากเหลือเกิน เกิดมาไม่เคยรักใคร่มากกว่าเมีย ยวนใจ ยวนใจเป็นผู้หญิงคนเดียวที่กันรัก กันไม่สามารถจะรักใคร่ได้อีกแล้ว ๕ ปีในอังกฤษ กันไม่เคยแตะต้องผู้หญิง มันไม่ต้องการ มันไม่ชื่นใจที่ทรงไหน กันซื้อสติกเก็ตเมียเหมือนสุนัขที่ซื้อสติกเก็ตนาย บางทีแกจะไม่เชื่อว่ากันไม่ได้แตะต้องผู้หญิงเลย เมื่ออยู่ในอังกฤษ

ยวนใจ แต่มันเป็นความจริง กันซื้อท่อยวนใจ ชื่อเหลือเกิน (อย่างราวใจ) พี่วิษฐ์คะ

วิทยา (หัวเราะมองหน้ายวนใจ) พี่รักเธอ และซื้อท่อยเธอ แต่พี่มันมีกรรม ความรักความซื่อตรงของพี่ไม่มีประโยชน์ ไอ้สงครามเจ้ากรรมมันปล้นชีวิตพี่ไปหมด ปล้นไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่หัวใจของเมีย

ยวนใจ ได้โปรดเถอะค่ะ พี่วิษฐ์

วิทยา พี่ขอโทษที่มาทำให้เธอไม่สบาย แต่พี่ต้องการให้เธอรู้ว่าพี่รักเธอและซื่อตรงต่อเธอ พี่ต้องการให้เธอรู้ว่าตลอดเวลา ๕ ปี พี่คิดถึงเธอทุกขณะลมหายใจ พี่ไม่เคยลืมเธอเลย แต่เรามันมีกรรมด้วยกัน เราจึงต้องจากกันตลอดชีวิต และยิ่งกว่านั้นกรรมอันใหญ่หลวงของเราก็คือพี่รักเธอแต่ข้างเดียว

ขวนใจ (เดินเข้าไปหา) พี่หทัยคะ พี่ไปรักเขาใจคิดั้น- ไปรักเขาใจวิสูตร
 วิทยา (อย่างโกรธ) วิสูตรหรือ เธอจะมาเป็นหมายให้วิสูตรหรือ
 ขวนใจ อเขาใจคิดั้นคะ คิดั้นไม่ไคหมายความเช่นนั้น
 วิทยา (หัวเราะอย่างแค้น) เธอไม่ไครักพี่เลย ขวนใจ
 ขวนใจ ทำโทษคิดั้นเด็ก พี่หทัย คิดั้นไม่ไคแกเอง คิดั้นขอสารภาพว่าคิดั้นไม่ทราบจะทำอย่างไร
 วิทยา (โกรธจัด) ออ- รักกันมานาน เมื่อเธอรักวิสูตร เธอมาแต่งงานกับพี่ทำไม
 ขวนใจ คิดั้นบอกไม่ถูก มันยากคะ พี่ก็ทราบว่าการแต่งงานของเราเป็นเรื่องของผู้ใหญ่
 วิทยา เธอเป็นคนหลอกลวงเก่งที่สุดในโลก เธอปล้นชีวิตของพี่ไปหมดแล้ว รู้ไหม
 ขวนใจ ไปรักอย่าโกรธคะ พี่หทัย ไปรักมีเมตตา-ไปรักสงบใจ- ไปรักพยายามเข้าใจความ
 สุจริตของคิดั้นบ้าง
 วิทยา (หัวเราะ) สุจริต ความสุจริตของเธอมิรูปร่างเป็นอย่างนี้ดอกหรือ ถ้ารู้ว่าคุณ
 สุจริตของหญิงมืออย่างที่มี- พี่จะไม่ยอมมาเกิดเป็นผู้ชายเลย
 วิสูตร วิทยา- นั่งลงก่อน ไปรักฟังความจริงใจของกันบ้าง
 วิทยา ออ- แก่มีความจริงใจเหมือนกันหรือ
 วิสูตร กันเป็นลูกผู้ชายที่มีเกียรติคนหนึ่ง กันมีความจริงใจจะพูดกับแกอย่างเปิดเผยตรงไป
 ตรงมา
 วิทยา มีอะไรก็ว่าไป
 วิสูตร กันรักขวนใจ
 วิทยา (หัวเราะอย่างคาราม แต่ไม่พูดอะไร)
 วิสูตร รักมานานแล้ว รักมาตั้งแต่เป็นนักเรียน แต่กันไม่สามารถจะทำให้ขวนใจเข้าใจกันได้
 ทั้ง ๆ ที่ขวนใจก็รักกัน
 วิทยา (คารามในคอ)
 วิสูตร กันไคพยายามอย่างสุจริตใจที่จะเลิกรักขวนใจ เมื่อขวนใจไคแต่งงานไปแล้ว กันเกือบ
 จะพยายามสำเร็จ แต่เคราะห์ร้ายเหลือเกิน มันบังเอิญอย่างที่สุดที่แกต้องไปอังกฤษ
 วิทยา นั้นซี- มันเป็นโอกาสที่ที่สุด

วิสูตร

เปล่า--ฉันไม่ไถ่ช่วยโอกาส ไม่มีใครช่วยโอกาส เหตุการณ์มันทำเราเอง
เราหนีเหตุการณ์ไม่พ้น จะเรียกว่าเวรกรรมอะไรก็แล้วแต่จะเรียกเด็ก เมื่อแก
ไปอังกฤษแล้ว เราก็คบกันอย่างเพื่อน แบบที่เราได้เคยคบกันระหว่างแกอยู่เมืองไทย
แต่แล้ว ---มันยังงั้นอธิบายไม่ไต่ ความรักของเรากลับมาอีกเราไม่มีเจตนาเลย
มันกลับมาเอง มันทำให้กันกลายเป็นคนหักหลังเพื่อน---เป็นคนเลวที่สุดในโลก กัน
มีความจริงใจเพียงเท่านี้ แกจะจัดการอย่างไรกับกันก็ได้ทั้งนั้น

มีค

วิทยา

เท่านี้เองหรือ? ---มันสั้นและง่ายเหลือเกิน กันจะไม่จัดการกับแกเลย มันเป็นเรื่อง
พระเจ้าแห่งความยุติธรรม

วิสูตร

วิทยา

พระเจ้าแห่งความยุติธรรม
ถูกแล้ว ในโลกนี้มีพระเจ้าแห่งความยุติธรรมที่จะพิพากษาชีวิตมนุษย์ คนเราเมื่อมี
กรรมก็ต้องไซกรรม เราต้องไซหนี้ ทุกคนต้องไซหนี้ ไม่มีใครเกิดมาแล้วมีชีวิตอยู่
ไต่ควยการไม่ไซหนี้ ผู้ชายทุกคนจะต้องไซหนี้ควยการถูกระงับชีวิตและการติด
การวาง ถ้ามันหนีไปไต่ มันก็จะต้องไซหนี้ควยการฆ่าตัวเองตายจนตลอดชีวิต เราไม่มี
เงินเขาเราก็ต้องไซเขา ถ้าเราไม่ไซเขาเราก็ต้องเสียเกียรติ เราตกใจเขา เรา
ถูกฟ้องศาล ถึงศาลไม่มีทางลงโทษ แต่ประชาชนก็ลงโทษ เราก็เสียชื่อและหมดเกียรติ
เราเอาเปรียบเขาแล้วเราก็ดีใจว่าเราเป็นฝ่ายไต่กำไร แต่เราเข้าใจผิด ถ้าไรนั้นไม่ไซว่าเรา
ไต่มาเปล่า ๆ เราต้องเสียเหมือนกัน คือ เสียชื่อ ในโลกนี้ไม่มีใครไต่อะไรมา
เปล่า ๆ โดยไม่ต้องเสียอะไรไปเป็นการตอบแทน เมื่อเราไต่อะไรมาอย่างหนึ่ง
เราก็ต้องเสียอะไรไปอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างเป็นการแน่นอน เพราะฉะนั้น
ขอให้คนที่เห็นแก่ตัว----เอาเปรียบ รุมๆ มีชีวิตอยู่ควยการหลอกลอศกโกง
ผู้อื่น กตขีทำร้ายผู้อื่น จงสำนึกตัวเดี๋ยวกว่า ถ้าไรที่เขาไต่มา นั้น เขาจะไม่ไต่มา
เปล่า ๆ เลย เขาจะต้องเสียอะไรในตัวเขาไปเป็นการตอบแทนเสมอ ถึงเขา
จะโกงอย่างชนิดที่กฎหมายทำอะไรไม่ได้ แต่เขาก็จะต้องไซหนี้การโกงของเขา
ควยความเกลียดของคนอื่น ใคร ๆ ก็จะไปพอกันเกลียดเขา สาปแช่งเขาตลอดเวลา
ที่เขาใช้ชีวิตอยู่นี้แหละ พระเจ้าแห่งความยุติธรรม พระเจ้าองค์นี้มีอยู่แน่นอนในชีวิต
ของมนุษย์ คนที่ชอบหากำไรในที่มืด อย่าคิดว่าไม่มีคนเห็น อย่าคิดว่าไม่มีคน
ลงโทษ อย่างน้อยที่สุดตัวของเขาก็รู้ และจะลงโทษตัวเองตลอดชีวิต เขาจะ
ต้องไม่สบายใจ---จะต้องจุกจิกไปจนวันตาย สำหรับแก, วิสูตร +-----
แกต้องไซหนี้แน่นอน พระเจ้าแห่งความยุติธรรมจะบังคับให้ทุกไซหนี้การกระทำ
ของแก.

วิสูตร

กันพร้อมแล้วที่จะใช้หนี้----บอกมาเถิด วิทยา

วิทยา

ก็แล้ว ไทแกเตรียมตัว อีก ๒ เดือนแกจะคงใช้หนี้ที่แก้เท่ากับฉัน

วิสูตร

ทำไมจึงต้อง ๒ เดือน เกียวนี่ไม่โคหืออร

วิทยา

ออ, ---- กันไม่ต้องการจะพิพากษาควยมือของกันเอง ให้พระเจ้าแห่งความยุติธรรม เป็นผู้พิพากษาคักกว่า รออีก ๒ เดือนเถิด แล้วแกจะรู้ว่าแก้ไ้รับโทษอย่างไรบ้าง.

วิสูตร

วิทยา----กันงเค็มที นี้แกจะเอาอย่างไรกันแน

วิทยา

(หัวเราะ) คอยคุกไปซี ทำไมถึงใจรอนักเลา การพิพากษาชีวิตคนเราทำกัน ไม่ไ้ได้ในวันเดียวคั้นเดียว

วิสูตร

อย่างไรก็ตาม ขอให้แกพยายามเข้าใจและเห็นใจกันบ้าง ---- เรื่องมันเป็นเรื่อง ของธรรมชาติ----เรื่องของเลือดเนื้อ----เรื่องที่เราไม่สามารถจะช่วยเหลือ ไ้ได้เลย วิทยา

วิทยา

(หัวเราะก้อง) เรื่องของเลือดและเนื้อ ถูกแล้ว---วิสูตร มันเป็นเรื่องของเลือดและ เนื้อเรื่องที่เราหนีไม่พ้น ไอ้เลือดเนื้อนี้แหละมันทำให้โลกนองไปด้วยเลือดและน้ำตา กันเบื้อหน้าสยโลกมนุษย์เค็มที มันเป็นโลกที่บาบอบัคขบที่สุด ธรรมชาติมันเป็นทั้งผู้สร้าง และผู้ทำลาย ธรรมชาติสร้างมนุษย์ แต่ธรรมชาติให้คาบแกมมนุษย์คักตัวมาเล่มหนึ่ง คานนี้คือคาบที่คองการหาขอบเขตไม่ไ้----ความคองการที่ไม่มีระเบียบวินัย---- ความคองการที่ไม่มีศีลธรรมจรรยา ไม่มีความละอาย

ความละอายคอบาป

ไม่มีที่สิ้นสุด แทบทุกคนคั้นรนคอสู่แกงแยงกันเหมือนสัตว์ในป่าคองพงคี่ ไม่มี ความละอายคอบาป ไม่มีความพอเพียง---คองการแคะจะคอบโกยเอาไ้ไ้ไ้มากที่สุดที่จะมากไ้ ไอ้ความคองการที่หาขอบเขตไม่ไ้คั้นนี้แหละวิสูตร เป็นคนเหตุสำคัญที่ทำให้โลกคติม ไปควยความซุลมุนวุ่นวาย ทาคความสงบไม่ไ้เลย เราแยงกันอยู่ แแยงกันกัน คูลอคมาคั้งแต่เริ่มมีมนุษย์อยู่ในโลก มนุษย์เราไม่ไ้มีสันคานคี่ขึ้นเลย ในเรื่องความ คองการ เรายังคองการอย่างทาคความพอเพียงไม่ไ้ นี้แหละ โลก---

มันคติมไปควยการเบียดเบียดกัน

เอาเปรียบกัน กอชี่กัน ทาคความสงบไม่ไ้เลย มนุษย์เรา ไ้คสาพันกันมาเรื่อย ๆ มาทุกยุคทุกสมัย ก็เพราะความคองการเป็นคณเหตุ กัน คองไปคคี่อยู่ในอังกฤษจนกระทั่งถูกปลันชีวิตคี่เพราะสงครามซึ่งเป็นผลของความคอง การของแคะละชาติ กันมีความเห็นว่ โลกของเราเจริญแต่เปลือกนอก ส่วนสันคาน ของคนเป็นอันมากมันคี่ไอ้สันคานสมัยคั้นนั้เอง เพราะฉะนั้น กันจึงไม่ปลาคใจ ที่กันคองเสียวนใจไปคั้งนี้.

วิสูตร คำให้พอเถิด วิทยา ก็รับว่ามีความต้องการที่ไม่มีขอบเขต ---- ไม่มีศีลธรรม
จรรยา ก็พร้อมที่จะทิ้งแกลตาเสมอ

วิทยา ก็ก็ไม่มีเวลาที่จะมานั่งแกลตาได้นาน ๆ หรือ --- วิสูตร ก็ลาเขาได้เพียง
๒๔ ชั่วโมงเท่านั้น ตั้งแต่ค่ำวันเสาร์ เมื่อวานคือคอนลู่กระเบิดตก จงกระทั่งถึงค่ำวัน
อาทิตย์นี้ นี่ก็จวนจะถึงกำหนดเวลาแล้ว ก็จะต้องรีบไป

ยวนใจ ที่จะไปไหนอีกละคร?

วิทยา ที่จะไปอยู่ในที่ที่ตองอยู่ --- ในที่ที่ตองไซนี้ --- ไซบายให้หมดไป

วิสูตร แกลตาโคธมา --- วิทยา ก็ไม่เข้าใจเลย หัวหนาพวกแนว ๕ ไซไหม?

วิทยา แนว ๕ (หัวเราะ) ออ, เปลา ก็ไม่ชินักการเมือง ไม่ชินักรบ ผู้ที่กลามา
ไม่ไซพวกแนว ๕ หรือ แต่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งแกลจะตองรู้จักในไมซา

ยวนใจ ใครคะ ผู้ยิ่งใหญ่?

วิทยา (เดินเขาไปหายวนใจ) ใครยังงั้นหรือ (หัวเราะ) เธอไม่ตองวิตกกอก ฉันจะกลับ
มาพาเธอไปพบกับเขาใน ๑ ปีนี้ จำไว้ ยวนใจ วันนี้เป็นวันที่ ๖ พฤษภาคม ถ้า
ถึงวันที่ ๖ พฤษภาคมอีกครั้งในปีหน้าที่จะกลับมาหาเธอ ที่จะมาเวลาสองยามจำไว้ให้
ดี เวลาสองยามตรงวันที่ ๖ พฤษภาคม ปีหน้า พี่รักเธอขงใจ ถึงที่จะตองกลับไป
ไมก็เฝ้าพี่ แต่พี่ก็ตองกลับมาอีก พี่หวงเธอ พี่จะตองมาเอาตัวเธอไปอยู่กับพี่
โลกของเราที่อยู่ในความหวังของพี่ จะตองเป็นโลกใหม่ มีความบริสุทธิ์สวยงาม
มีความต้องการภายในขอบเขต มีความรักความซื่อตรง มีความสงบเรียบง่ายเย็น มี
อิสระภาพและความเส มอภาค มีความอิมแต่พอดี ไม่มีความทิวเลย

วิสูตร วิทยา แกมมาความวาระอะไร

วิทยา หมายความว่าวาระอะไรหรือ อธิบายให้กันอธิบายเลย = วิสูตร แกลไปค้นหาความจริง
เขาก็แล้วกัน ใน ๖ เดือนข้างหน้า ก็ไปละวิสูตร พี่จะตองกลับ เราจะพบกับใหม่อีก
๑ ปี (วิทยาควักปืนที่ซ่อนมา เข็มหน้าขาวออกมาจากกระเป่ากางเกง)

ยวนใจ ว้าย - พี่วิทย์ พี่ควักปืนทำไม?

วิสูตร วิทยา - แกลจะทำอะไร?

วิทยา (หัวเราะอย่างใจเย็น) ตกใจหรือ มันไม่เห็นจะมีอะไรน่าตกใจ แกลคิดหรือว่าฉันจะ
ยิงแก

วิสูตร วิทยา - เอาปืนเก็บ - แกลเป็นบ้าไปแล้ว

วิทยา

บ้า - กันนะหรือบ้า - (หัวเราะ) กันเป็นบ้า (หัวเราะอีก) ไม่มีวันเสียละวิสูตรที่
กันจะเป็นบ้า จิตใจของกันเวลานี้สบาย กันกำลังมีความสุขที่สุด เพราะกันจะได้
กลับไปยังโลกใหม่ที่สะอาดกว่านี้ (หันไปทางขวานใจ) บอกรัก - จำไว้ว่ารักเธอ
- รักเธอคนเดียวเท่านั้น พยายามรักที่ห่าง อย่านอนที่ ๒ พฤษภาคม ปีหน้าที่จะกลับ
มาหาเธอ ที่จะดูเธอไปยังโลกใหม่ของเรา แล้วเราจะไม่จากกันอีกเลย เพราะใน
โลกใหม่นี้ ไม่มีความเกิดและความตาย ขวานใจ ที่ลาก่อน เราจะพบกันอีกใน ๑ ปี
(วิทยายกป็นขึ้นใจที่หัวใจ)

ขวานใจ

ว้าย - หัวทึบ - หัวทึบธา - ฮ่า - ฮ่าฮิง หัวทึบจะยิงตัวเองทำไม ?

วิสูตร

วิทยา - วิทยา - ฮ่าฮิง - ฮ่าฮิง

(แต่ก่อนวิสูตร และขวานใจจะขยักตัวเราเองเป็น วิทยากัดันใจ - บัง) (ทำเสียงเป็น
๑ นึก)

ขวานใจ

ว้าย - ตายแล้ว (ตะลึง)

วิสูตร

วิทยา (ตะลึง) วิทยา

(ดนตรี)

ขวานใจ

.....
คุณชัยศิริคะ เหตุการณ์ก่อนนี้ทำให้ฉันตกใจแทบเป็นบ้า หัวทึบยิงตัวเองที่หน้าอก
ข้างซ้าย ตรงหัวใจพอดี เขาพอยิงแล้ว หัวทึบก็ไม่ยักถล่มลง ยืนโง่เขลาอยู่ครึ่งหนึ่งแล้ว
ก็กลบ ๆ พุ่งตัวขึ้นมาหาวิสูตร ส่งปืนให้วิสูตร แล้วถล่มลงสิ้นใจอยู่ตรงนั้นเอง
มีความปลาคนาสังเกตอยู่ ๓ ขอบ คือเหตุใดหัวทึบจึงสามารถเดินได้เป็นระยะ
ถึง ๓ เมตรจากที่ที่เขาขึ้นอยู่มายังที่ซึ่งวิสูตรยืนอยู่ เหตุใดหัวทึบจึงพยายามส่ง
ปืนคืนให้วิสูตร ก่อนจะถล่มลงสิ้นใจ เหตุใดหัวทึบจึงเอาปืนเข้คหน้าหอเป็น แปะเวลา
ชักออกยิงก็มีปืนเข้คหน้าหอที่คาม ความแปลกปลาดสามข้อนี้ทำให้เรายืนงงทงคนเดียวไม่ได้ วิสูตร
กำลังงงที่เห็นหัวทึบเดินโง่เขมาส่งปืน จึงยื่นมือไปรับปืนมาถือไว้อย่างไม่มีสติแล้ว
และการ เอาปืนมาถือไว้ไม่เช่นนั้นแหละคะ โศกกลายเป็นตลกร้ายอย่างยิ่งสำหรับวิสูตร
เมื่อสิ้นเสียงปืนและหัวทึบถล่มแล้ว คนในร้านก็เกรียวกราวกันลงมา
ทุกคนเห็นวิสูตรถือปืนอยู่เฉยๆ และหัวทึบนั้นสิ้นใจอยู่แทบเท้าของเขา ภาพภาพนี้
ทำให้ทุกคนเข้าใจว่าวิสูตรยิงหัวทึบ แปะแต่คุณพ่อคุณแม่ของวิสูตรก็เข้าใจเหมือนกัน
ไม่มีใคร เชื่อว่าหัวทึบยิงตัวเองแล้วเดินเอาปืนมาส่งให้วิสูตร ตชจากนั้นจึงได้
ถล่มลง เพราะอันที่จริงก็เป็นเรื่องที่ไม่เชื่อใย่กว่าจะเป็นเช่นนั้นได้ ตชมาเจ้า
หน้าทีกรมวิสูตรศพและสสมส่วนหัวทึบและทุกคนในร้าน ทะยานของหัวทึบก็อยู่
แต่ดูเดี่ยวคือคณิน แต่ตำรวจไม่เชื่อเพราะเหตุที่เกิด/